

større eller mindre Uretfærdighed, og, som sagt, Uretfærdigheden ved Loven bliver mere og mere fremtrædende, jo oftere man gentager den. Den højtærede Finansminister har sikkert haft den samme Følelse og har ved Affattelsen af Lovforslaget søgt at bøde noget paa denne Uretfærdighed, idet han havde foreslaaet det ældste Sammenligningsaar udskudt og erstattet med et senere; dette har imidlertid Folketinget forandret, man har taget et af de tidligere Aar med, som Finansministeren havde skudt ud, saaledes at af de 4 Aar bliver de 2, hvori Skatten har været højest, der bliver det afgørende. Det er sikkert en Forringelse af Lovforslaget, mere korrekt vilde det være, om man, hver Gang Loven var blevet givet, havde skudt Sammenligningsaarene et Aar frem. Ganske vist vilde Udbyttet da ikke være blevet saa glimrende som nylig nævnt.

Som Forholdene imidlertid foreligger, skal det Parti, jeg tilhører, ikke modsætte sig Lovforslagets Gennemførelse i Aar efter den Udvalgsbehandling, som forhaabentlig vil finde Sted. Jeg tør udtale Haabet om, at det bliver sidste Gang, dette Forslag kommer paa Tingets Bord. Thi jo længere man kommer bort fra Krigens Begyndelsesaar, des mere uretfærdigt vil denne Skat virke.

Lovforslagets Enkeltheder skal jeg ikke her komme nærmere ind paa. Jeg skal blot lige berøre, at det i § 10 bestemmes, at den Skat, der ydes i Henhold til denne Lov, ikke maa trækkes fra i den skattepligtige Indkomst. Der foreligger her en meget væsentlig Uoverensstemmelse med den tidligere vedtagne Lov om Tillægsskat. Den indeholdt oprindelig den samme Bestemmelse; men Ministeren imødekom der Kravet om, at Bestemmelsen skulde udgaa, fordi den var i Uoverensstemmelse med de øvrige Skattelove, hvor man ikke kræver Skat af Skatten. Naar man nu sammenligner Tillægsskatteloven med Merindkomstskatteloven, fremkommer der en stor Ulighed mellem dem, der beskattes efter Tillægsskatteloven, og dem, der skal beskattes efter Merindkomstskatteloven; og det kan jo bero paa en ren Tilfældighed, om det bliver den ene eller den anden af disse Skattelove, hvorefter Indkomsten skal svare Skat, idet det paahviler den paagældende at svare Skat med det højeste Skattebeløb, han bliver sat i henholdsvis efter Tillægsskatteloven eller Merbeskatningsloven. Jeg haaber, at man ved nøjere Overvejelse vil komme til det Resultat, at der her foreligger en saa stor Inkonsekvens,

at man heller ikke bør opretholde denne Bestemmelse i Merindkomstskatteloven.

Hermed skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til videre Fremme og til Overvejelse i et Udvalg, hvor man ogsaa muligvis kan tage andre Enkeltheder op, der kunde trænge til nærmere Overvejelse.

Vejstrup: Efter de meget velvillige Bemærkninger, der er fremsatte af de tidligere Talere, og efter den højtærede Ministers Gøren Rede for Enkelthederne, er der ikke nogen særlig Anledning for mig til at komme ind paa en nærmere Omtale af Lovforslaget, og det saa meget mindre som der ikke synes at herske nogen Uenighed om dets Betimelighed. Der er ingen Uenighed, havde jeg nær sagt, hverken om Enkelthederne i Lovforslaget eller om dets Princip. Det er jo ogsaa fjerde Gang, vi behandler et Forslag her af denne Natur. Naar Forholdet er det, at der er to Parter, af hvilke den ene har tabt ved Krigens, medens den anden har tjent ved den, er det naturligt, at man søger at bøde derpaa ved at regulere Priserne for dem, der er daarligst stillede, og tager Pengene dertil hos dem, der netop ved Krigens er blevet yderst velstillede. Det synes at fremgaa af de faldne Udtalelser, at man mener, at man ikke i en lang Aarrække bør fortsætte med en Merindkomstskat af den Karakter, som der her er Tale om, og det forekommer mig, at der ligger noget til Grund for denne Betragtning, at man indenfor ikke saa forfærdelig lang Tid maa foretage en anden Kombination af den Tillægsskat, som vi nu vedtager for Aaret 1917, og Merindkomstskatten, fordi de gamle Formuer og gamle Indtægter, der var før Krigens, paa en Maade lukrerer paa Bekostning af de nye Formuer og Indtægter, der er skabte under Krigens. Her maa der ske en Forandring inden saa forfærdelig længe. Da vi i sin Tid behandlede den første Merindkomstskattelov, var der sikkert kun faa, der tænkte paa, at der, som nu oplyst af den højtærede Minister, vilde fremkomme et saa overvældende Beløb som 161 Millioner. Der var kun faa af os, der tænkte paa, at denne Merindkomstskat skulde, hvad den faktisk har gjort, danne det væsentligste Grundlag for Statens økonomiske Virke, et Virke, som jeg synes, vi alle, selv om vi har været uenige om Enkeltheder, til en vis Grad alligevel har Grund til at glæde os over og maa ønske fortsat, saa længe de nuværende Forhold bestaar. Den ærede sidste Taler haabede, at det var sidste